

ogsaa maa holde aaben, da man ikke ved en saadan mindre formel Fremgangsmaade for Patentkommissionen kan affkere Publikum — og navnlig Tredjemand, der maatte allerede har eksploiteret Opfindelsen — fra vedblivende at udvikle, hvad der virkelig er hans Ret. Altsaa, naar man fastholder det Udgangspunkt, at det, der gives Patent paa, er nye Opfindelser og ikke andet, er det ogsaa ganske naturligt, at man i Patentkommissionen anstiller en Undersøgelse, men man maa naturligvis bestandig have in mente, at den Undersøgelse ikke er endelig afgørende. Den endelige Afgørelse finder naturligvis Sted for Domstolen. Jeg skal ikke gaa nærmere ind derpaa for Djebliffet, maatte det senere kan blive Genstand for yderligere Diskussion.

Derimod er der nogle Mangler paa andre Hovedpunkter i Lovudkastet, som jeg, naaget jeg i det hele finder det fortræffeligt, dog har troet at maatte tillægge en vis Betydning, hvorfor jeg her skal fremhæve dem, uden at gaa nærmere ind paa Enkelthederne. Der er et væsentligt Punkt, som kommer frem i § 4 i første Linie, nemlig at Patentet skal regnes fra Ansøgningens Indlevering, fra det Øjeblik, den bliver indleveret; naar Patentet senere gives, skal Patentbemyttelsen regnes fra Indleveringsdatoen. Man ser af Motiverne, at der har været Tvivl hos Kommissionen, om det skulde være Indleveringsdatoen eller Bekendtgørelsesdatoen, der skulde være den afgørende, men man har foretrukket Indleveringsdatoen. Men jeg vil bede de ærede Medlemmer om at se, hvad der ligger, og hvilke Ulemper man derved kommer ind paa. For det første kan der jo meget vel gaa en rum Tid hen mellem Indleveringen og det Øjeblik, da Kommissionen svarer Andrageren, at nu skal der finde en Bekendtgørelse Sted. Der kan være Korrespondance om forskellige Punkter, der kan gaa, lad os sige et Par Maaneder hen. Saa siges der ovenikøbet i § 16, at den, der har begæret Patentet, kan i Ansøgningen begære, at Bekendtgørelsen skal udsættes indtil 3 Maaneder efter, at Patentkommissionen har underrettet Ansøgeren om, at Bekendtgørelsen kan finde Sted. Altsaa, der kan meget godt finde et langt Mellemlid Sted mellem Andragendets Indgivelse og Bekendtgørelse. Hvorledes er nu Retstilstanden i denne Mellemlid? Det ser man klarest af § 7, hvor der siges, at „et Patent kan ikke gøres gældende over for den, som paa den Tid, da Ansøgningen blev indleveret, her i Landet har taget Opfindelsen i Brug eller truffet de væsentlige Foranstaltninger, som hertil ere fornødne.“ Det vil altsaa sige, at den, der har været saa heldig

at bringe Opfindelsen til Udførelse eller blot truffet Foranstaltninger dertil, førend Opfinderen eller den, der mener at være Opfinderen, har indleveret sin Ansøgning, har Lov til at vedblive med sin Virksomhed. Men har han været saa uheldig, at han har foretaget sit Anlæg Dagen efter, at Opfinderen uden hans Vidende har indleveret sin Ansøgning, og Opfinderen saa, efter at der maatte er gaaet 6 Maaneder eller længere Tid hen, faar sit Patent, saa kan han risikere, at Patenthaveren falder over ham, der i den fuldstændigste gode Tro i al den Tid har udøvet sin Virksomhed og anvendt Penge derpaa. Straf kan der naturligvis i dette Tilfælde ikke blive Tale om. Men jeg ser ikke, hvorfor der ikke kan blive Tale om Erstatning, thi hvis man overhovedet mener, at Patentbemyttelsen skal regnes fra Indleveringsdatoen, maa man ogsaa tillægge det den Virkning, at der kan kræves Erstatning for Tiden siden denne Dag. — Jeg skal iøvrigt tillade mig at bemærke, at den Bestemmelse, hvori der tales om Straf og Erstatning, ikke er meget klar. Jeg tror ikke, det er rigtig klart, hvorledes Kommissionen har tænkt sig, at Spørgsmaalet om Erstatning skal afgøres, om der kan kræves Erstatning, blot naar det er dokumenteret, at der har fundet en Bekendtgørelse Sted paa lovlig Maade, at altsaa alle og enhver bør kende Patentet og bør vide, at vedkommende har ansøgt om Patentet og har faaet det. Skal vedkommende Sagstøtte kunne udfylde sig med Uvidenhed, eller siger man til ham: det nytter ikke noget, Patentet er lovlig bekendtgjort, du burde vide det og ikke have indladt dig paa saadanne Arbejder og Foranstaltninger, uden at du havde undersøgt Patentregistrene og de Aviser, hvor Bekendtgørelse om Patentet findes. Hvis det altsaa er Tilfældet, at der ikke forlanges enten dolus eller culpa lata, enten Forsæt eller grov Uagtsomhed, men kun det blotte Faktum, at man har handlet imod et givet Patent, hvis Bemyttelse regnes fra Indleveringsdatoen, saa kan den Mand, der i den bedste Tro af Verden har udøvet en Virksomhed fra Indleveringsdatoen til Bekendtgørelsens Datum, blive ikendt en meget betydelig Erstatning. Det gaar ikke an, hvis man stiller sig paa det modsatte Standpunkt og siger: han skal naturligvis ikke betale Erstatning, thi saa vil jeg tillade mig at spørge: hvad betyder det saa, at man siger, at Patentets Gyldighed regnes fra Indleveringsdatoen, thi saa regnes den jo netop ikke fra Indleveringsdatoen. Der maatte i alt Fald ske en Modifikation i denne Bestemmelse, hvis man ikke skal komme enten